

Dubbelspel (Deel 1)

“Kom, we moeten weer eens wat nieuwe mannen ontmoeten”, zei mijn vriendin Anna, en we schreven ons in voor een tennisreis in Frankrijk.

Op de deelnemerslijst stonden genoeg mannen, maar toen we bij de bushalte in alle vroegte de groep aanschouwden zuchtte ze dat we wederom op een bejaardenreis terecht waren gekomen. Behalve de tennisleraren dan. Onderweg vang ik flarden op van gesprekken over reuma, neuropathie en de nieuwste gehoorapparaten. De meeste tijd breng ik slapend door, moe van het werk. Tot een van de tennisleraren, Didier, het woord neemt, en geroutineerd verteld over de opbouw van de midweek, de verschillende soorten sport- en tennislessen, en de zwembaden en sauna van het resort. “En,” voegt hij enthousiast toe, “elke avond de voetjes van de vloer!” Hij lacht. Zijn witte tanden steken mooi af tegen zijn donkere huid, zijn mond is zacht, volle lippen. Hij lijkt op Stromae, met zijn lange lijf en opgeschoren kroeshaar. Hoe oud zou hij zijn? Een ring zie ik niet. “Met de tennisleraren dan”, fluistert Anna me toe. Ze zijn inderdaad beiden aantrekkelijk. Didier waarschuwt over de risico's van de zee, de stroming. Hij lijkt werkelijk om deze mensen te geven, en plezier te hebben in zijn werk.

In het all inclusive resort zit ik de eerste avond aan tafel naast Pim, die vertelt naast tennisleraar ook spiritueel coach te zijn, en we gaan gelijk de diepte in. “Je zult zien”, zegt hij, terwijl hij nog eens inschenkt van de goedkope witte wijn die we de rest van de week zullen moeten drinken, want iets anders serveren ze niet, “dat de man waar je naar zoekt al naast je staat, wanneer jij er klaar voor bent”. Dan licht zijn mobiel op en zie ik een blonde vrouw, dat moet zijn partner zijn. Hij is het dus niet.

“Wat zijn jullie diep in gesprek”. Ik kijk op. Didier staat naast me. “Zin in n potje tafeltennis?” Ik knik. Hij geeft mij het goede batje, blijkbaar overtuigd dat hij ook met het slechte batje mij makkelijk verslaat. Ik ben in vorm en wil indruk maken. Ik heb spijt van de wijntjes, waardoor ik minder scherp ben. Hij drinkt niet, had ik al gezien. Hij wint nipt, met 24-22. Het zweet staat op zijn voorhoofd. Hij doet zijn oversized sweater uit, en ik zie door zijn dunne sportshirt zijn sixpacks. Een grote tatoeage op zijn rechterarm komt onder zijn korte mouw uit, zou die doorlopen op zijn borst? Zijn lichaam leidt me af. De tweede set verlies ik genadeloos. Dan is hij verdwenen, vast naar bed. Anna is inmiddels diep ik gesprek met Pim. Ik schenk nog eens in.

Het heeft de hele nacht gestormd en geregend. De gravelbanen zijn onbespeelbaar op wat onze eerste tennisdag had moeten worden. Aan het ontbijt horen we over het alternatieve programma. We worden verwacht in een zaal, in sportkleding. Er schalt lekkere soulmuziek uit de box. Didier had me al verteld dat hij ook DJ is. Met een strak wit T-shirt aan, waardoor zijn brede schouders en borstkas nog beter uitkomen, doet hij de pasjes voor. Onder zijn zwarte short zie ik zijn goedgevormde lange benen. Geen beenhaar, of zou hij het scheren? Het niveau is afgestemd op de oudsten van de groep, dus het kost me weinig aandacht, maar ik sta lekker te swingen. Als we een stoel erbij moeten pakken, fluistert Anna: “bejaardengymnastiek”, en draait met haar ogen. Ik kijk vertederd naar Didier, de bejaardengymnastieleraar, terwijl hij op de stoel gezeten een voor een zijn benen optilt. Hij raakt iedereen aan als hij instructies geeft of bijstuurt. Misschien moet ik expres iets fout doen, om ook aangeraakt te worden. Ik denk aan het sensuele stoeldansen wat we in paren deden op de tantra retraite, en krijg het warm.

Na de ochtendgym duik ik direct de zee in. Die is onstuimig. Als ik eruit kom staat Didier langs de kant te wachten met een handdoek. Die was ik vergeten. “Pas je op, er is behoorlijke stroming! Niet dieper dan kniehoogte!” Ik smelt van zijn zorgzaamheid. “Ga jij niet zwemmen?” vraag ik. Ik zou hem graag in zwembroek zien, om naar zijn lijf te kijken. Hij lijkt op Jerome uit Suske en Wiske, een kleerkast van boven en smal van onder. “Nee, mij te koud.” Dan breekt de zon door. Stil liggen we op onze strandstoelen. Hij trekt zijn sportkleren uit en mijn ogen tasten zijn lijf af. De tatoeage loopt door over de rechterkant van zijn borst. Hij is nog gespierder dan ik dacht. Hoe oud zou hij zijn? “Zal ik even je rug insmeren”, vraagt hij, als ik mij omdraai. Stilletjes geniet ik van zijn handen. “Je hebt een sterke rug” constateert hij, “maar ik voel een paar knopen, ik bent sportmasseur en kan je later wel een massage geven mochten we nog niet kunnen tennissen”.

Tijdens de lunch zit Didier tegenover mij. Hij schuift zijn voet tegen de mijne, en strijkt met zijn grote teen langs de buitenkant van mijn enkel. Zijn andere grote teen voel ik langs mijn andere enkel. En dan trekt hij een voet terug, om die vervolgens tussen mijn beide voeten te wrikken, waarbij hij mijn benen een beetje uit elkaar duwt. Ik krijg het warm. Ondertussen praat hij met mensen links en rechts van hem. Hij kijkt me aan: “Waar is je vriendin?” Ik zie Anna niet, en ook Pim is er niet. Het regent opnieuw, van tennis komt het niet meer vandaag, de banen zijn onbespeelbaar. In het lange koude buitenbad zwem ik in mijn eentje baantjes, net zolang tot mijn opwinding is verdwenen. Mijn hele lichaam tintelt van de kou. In de sauna daarna schuift Anna aan. “Heerlijke seks gehad” fluistert ze. “Jammer dat hij een relatie heeft”. Pim en Didier komen ook binnen, en nemen tegenover ons plaats. Ik zie de zweetdruppels over Didier’s borst lopen en kan mijn ogen niet van hem afhouden.

’s Avonds is er disco. Didier blijkt een geweldige danser. Hij leert me de principes van de salsa. Dan volgt een schuifelnummer. “Ken je de Didier shuffle?”, vraagt hij en pakt me vast, 1-2-3, 1-2-3. Ik voel zijn handen over mijn rug kriebelen. Ik voel me 20. Terug aan de bar schuift een oudere vrouw aan, Effy, die Didier blijkbaar al langer kent. Alles aan haar is nep, haar getekende wenkbrauwen, verbaasde ogen, pornoblonde haar, haarextensies, gestifte eendvormige lippen door overmatige lipfillers, onvermogen om te fronsen, opgeplakte nagels, en naar alle waarschijnlijkheid vergrote borsten. “Hoe is het met je vrouw?” vraagt ze, en kijkt me veelbetekenend aan. Didier geeft rustig antwoord. Daarna laat hij me een foto van zijn vrouw en hem zien, toen ze 20 waren, maar noemt haar de moeder van zijn kinderen. En dan is hij opeens weg. Zou het komen omdat hij niet drinkt?

Die nacht onweert het heftig. Opnieuw zijn de banen onbespeelbaar. Maar we hebben een tafeltennistoernooi. Mijn groepje is eerste in de poel en ik mag de tennisfinale spelen tegen de eerste uit de andere poel. Dat is Didier’s groep. Didier staat klaar om het tegen mij op te nemen maar Pim vindt dat niet kunnen en wijst iemand anders uit dat groepje aan, Effy. Ik had niets liever gedaan dan tegen Didier spelen. Maar van Effy win ik met gemak, ze lijkt meer bezig met er goed uit te zien dan met de wedstrijd. Wanneer de groep zich richting de lunch beweegt pakt Didier mijn hand. Hij weet blijkbaar dat we de laatsten zijn. “Na de lunch een sportmassage?”, vraagt hij. “Deel je de kamer met je vriendin?”. Ik ben verbaasd dat hij niet weet dat wij eigen kamers hebben, en dat Pim,

met wie hij de kamer deelt, daar al gebruik van heeft gemaakt. Hij klopt aan, ik heb gedoucht en draag een dunne oudroze gebloemde kamerjas, en een slipje. Hij laat me op mijn buik liggen op mijn bed, legt de ochtendjas over mijn benen, en begint met mijn schouders, hierna kneedt hij zachtjes mijn rug. Dan tilt hij de kamerjas subtiel op en schuift die zachtjes over mijn lichaam naar boven, zodat mijn billen en benen vrijkomen, en masseert daar verder, ook mijn voeten en voetzolen. Opeens stopt hij mijn tenen een voor een in zijn mond. Ik kan een kreun niet langer onderdrukken. Hij draait me om, legt de kamerjas kuis over mijn borsten en masseert de voorkant van mijn benen. Opeens stopt hij. “De borsten mogen niet gemasseerd”, legt hij uit. Mijn tepels staan stijf en zijn het er niet mee eens. Hij trekt me aan mijn handen omhoog, zet me op een stoel, en masseert mijn hoofd, armen en handen. Als hij rukjes aan elk van mijn vingers geeft kan ik opnieuw een kreun niet inhouden. Dan leidt hij me weer terug naar het bed, ik lig op mijn rug, hij legt de kamerjas over mijn hoofd. Voor ik er erg in heb heeft hij mijn slipje uitgedaan en likt me hartstochtelijk. Ik ben me bewust van de erectie in zijn trainingsbroek, en wil zijn piemel in me brengen. “Nee”, zegt hij strak, “nog niet, want dan wil ik daarna in je armen liggen en daar heb ik nu geen tijd voor want ik heb zo trainersoverleg met Pim”. Als ik later met Anna in het binnenzwembad lig, lacht ze: “Twee keer raden wat ik net gedaan heb?” Ik begrijp het niet want Didier en Pim hadden toch overleg? Maar misschien is Pim niet zo punctueel als Didier.

Voor het avondeten appt hij me: “Zin in een strandwandeling onder de sterren straks?” Ik neem me voor niet te drinken deze avond. Ik wil nuchter zijn voor de wandeling en wat erna komt. Hand in hand lopen we, honderduit pratend over zijn kinderen, de mijne, zijn ex, de mijnen, het gezin waar hij uitkomt, het mijne, zijn schilderen, het mijne. Als we terugkomen in de disco hebben we onze jassen nog aan. Het deert hem blijkbaar niet dat de groep ziet dat we samen zijn weggeweest. Het is karaoke avond. Didier zingt: “Alors on danse!” van Stromae. Hij rapt in vloeiend Frans, en beweegt er prachtig bij met zijn lange lijf. Hij vertedert me. Met Anna neem ik een Tequila shot om me moed in te drinken voor wat erna komt. En dan is hij weg.

Met een zwaar hoofd van de Tequila word ik de volgende ochtend wakker. Vaag herinner ik me hoe ik met Anna de microfoon heb gepakt en gezongen op Whitney Houston “I wanne dance with somebody”. En shots gedronken met een andere tennegroep, uit Eindhoven. Ik pak mijn telefoon. “Sorry dat ik weg was gister, ik durfde het niet aan. Ik heb nog nooit zoiets voor iemand gevoeld. Ik ben een held op sokken.” Mijn ogen zijn gezwollen. Met zonnebril op haast ik me naar het ontbijt. Eindelijk kan er getennist worden, melden de tennisleraren. Als we na de ochtendtraining teruglopen pakt Didier mijn hand weer, we zijn blijkbaar weer de laatsten. “Het is zo bijzonder wat we hebben”, fluistert hij me toe. ‘s Middags moet ik online werken, net nu het eindelijk strandweer is. Bij het avondeten schuift hij naast me aan, en onze voeten hebben contact. “Ik heb je gemist vanmiddag”, zegt hij hardop, “je was niet aan het strand of bij het zwembad”. Ik leg uit dat ik moest werken. “Oh vandaar, want ik had allang gezien dat jij een zwemmer en zonanbidder bent!” Hij vraagt niet wat voor werk ik doe.

Er is laatste avond disco, maar ik zie hem niet. Als hij eindelijk verschijnt en we salsa gedanst hebben, trekt hij me mee. “Kom”. Op mijn kamer neemt hij me, helemaal, langzaam. Alles aan zijn lichaam is krachtig, goddelijk, en symmetrisch, behalve dan de asymmetrie van zijn tatoeage. Zijn huid is glad en veerkrachtig, als van een 20-jarige. Als

ik me om wil draaien om hem van achter in me te voelen zegt hij, “ja dat gaan we nog doen” en vervolgt zijn eigen plan. Ik sidder en geef me helemaal over. Je zou niet zeggen dat hij al 65 is, zoveel energie heeft hij. “We passen”, concludeert hij. “Wat was de laatste keer dat je seks gehad hebt?”, vraag ik na afloop, als we op onze rug liggen, en naar het plafond staren. Ik heb zin in een sigaret, zoals toen ik 20 was, en we rookten na de daad. “Ik kan het me niet meer herinneren, zo lang is het geleden”, antwoordt hij, “mijn huwelijk is al heel lang platonisch. We leven als broer en zus, en delen ook de slaapkamer niet meer. Maar scheiden kwam niet in me op. 50 jaar samen, dat zet je niet zomaar opzij.” Dan draait hij zich naar me toe, leunt met zijn hoofd op zijn hand. “Ik ben op alles van je verliefd, ook op het grote litteken op je bovenbeen. Stoer vind ik dat. En je stem.” verzucht hij. Lepeltje lepeltje vallen we in slaap. Bij het wakker worden neemt hij me opnieuw, nu zonder voorspel, dwingend bijna. Maar mijn lichaam geeft zich gelijk gewonnen. “We moeten opstaan, anders missen we de bus naar huis”, zeg ik daarna. “We blijven hier” grapt hij. Later dacht ik: “Dat was geen grap”. Nog later “Dat was manipulatie”.

(Wordt vervolgd)

©Hannah Huis (pseudoniem)

Juni, 2026